

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
BROJ: 09 0 U 038275 25 U 3
Sarajevo, 16.03.2026. godine

Kantonalni sud u Sarajevu, sudija Vesna Merdanović, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, ul. Krfska br.64 e, Banja Luka, zastupan po Divjak Borisu, Predsjedniku upravnog odbora protiv akta rješenja broj:04-1-2-2522-12/17 od 29.04.2025. godine, tužene Agencije za bankarstvo F BiH, u predmetu pristupa informacijama, dana 16.03.2026. godine, donio je :

PRESUDA

Tužba se uvažava, osporeno drugostepeno rješenje tuženog broj: 04-1-2-2522-12/17 od 29.04.2025. godine, kao i prvostepeno rješenje broj: 04-1-2-2522-10/17 od 03.04.2025. godine se poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovni postupak.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tužene broj:04-1-2-2522-12/17 od 29.04.2025. godine, odbija se kao neosnovan prigovor tužitelja izjavljen na rješenje Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine broj: 04-1-2-2522-10/17 od 03.04.2025. godine.

Tužitelj je dana 02.06.2025. godine, podnio ovom sudu tužbu protiv tužene Agencije za bankarstvo FBiH i pokrenuo upravni spor radi poništenja rješenja tuženog broj: 04-1-2-2522-12/17 od 29.04.2025. godine, kojim je kao neosnovan odbijen prigovor tužitelja izjavljen na rješenje Agencije za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine broj: 04-1-2-2522-10/17 od 03.04.2025. godine. U obrazloženju tužbe tužitelj obrazlaže razloge osporavanja rješenja tuženog i ističe prigovore na isto, s prijedlogom uvažavanja tužbe kako je to u tužbi predloženo. U tužbi navodi da je presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 U 038275 24 U 2 od 17 03 2025 g. usvojena tužiočeva tužba, poništeno rješenje tužene Agencije za bankarstvo F BiH broj 04-1-2-2522-8/17 od 18.06 2024 g, te predmet vraćen tuženom organu na ponovni postupak. U ponovnom postupku Agencija za bankarstvo Federacije Bosne i Hercegovine donijela je Rješenje broj 04-1-2-2522-10/17 od 03 04 2025 g kojim je odbila zahtjev za pristup informacijama od 21 06 2017.g. kojim je podnosilac prigovora tražio pristup informacijama koje su u posjedu Agencije. U obrazloženju pobijanog Rješenja je navedeno da da je prilikom razmatranja zahtjeva za pristup informacijama Agencija utvrdila da tražene informacije podliježu ograničenjima propisanim odredbama člana 6 tačka 3.) i člana 8. Zakona, da je Agencija u ponovnom postupku utvrdila da se traženi podaci ne odnose na podatke koje Agencija posjeduje u okviru svojih ovlaštenja i nadležnosti kao institucija sa javnim ovlaštenjima za nadzor subjekata bankarskog sistema i regulator, već se radi o podacima koje Agencija ima pravo i obavezu da obrađuje u skladu sa članom 30. Zakona o radu F BiH. Dalje se u pobijanom Rješenju navodi da bi otkrivanjem traženih informacija mogla nastupiti šteta u pogledu obavljanja neometanog rada Agencije u dijelu vršenja osnovne funkcije supervizije rada i zakonitosti poslovanja subjekata bankarskog sistema, te da bi se odavanjem informacija o radnicima Agencije i njihovim primanjima Agencija i njeni radnici mogli izložiti rizicima koji se odnose na koruptivne pritiske i uticaje trećih strana koje bi odavanjem informacija imale saznanja o ovlaštenim licima Agencije. Nezadovoljan prvostepenim Rješenjem tužilac Je 14 04 2025 g izjavio prigovor u kojem je isticao da u prvostepenom postupku nije potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, da se u postupku nije vodilo računa o pravilima postupka koja bi bila od uticaja na rješenje stvari, te da su pogrešno primjenjene odredbe Zakona o slobodi pristupa informacija FBiH. Takođe, tužilac je isticao da smatra da mu je prvostepenim Rješenjem povrijeđeno pravo na pristup informacijama koje je garantovano Ustavom Bosne i Hercegovine i članom 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima. Postupajući po prigovoru tužena je donijela Rješenje broj 04-1-2-2522-12/17 od 29.04 2025 g. kojim je prigovor odbijen kao neosnovan. U obrazloženju pobijanog Rješenja je navedeno da su neosnovani navodi tužioca da Agencija nije ispoštovala shvatanja i primjedbe suda u pogledu postupka, da je direktor Agencije ovlašten da sprovede i prvostepeni i drugostepeni postupak po zahtjevu za pristup informacijama, da su nadležnosti Agencije jasno uređene Zakonom o Agenciji za bankarstvo F BiH te je neosnovano pozivanje tužioca na odredbe

Zakona o upravnom postupku F BiH u kontekstu ovlaštenja direktora Agencije da donosi i prvostepene i drugostepene akte. Zatim se u obrazloženju pobijanog Rješenja konstatuje da je informacija izuzeta od objavljivanja u skladu sa članom 6 tačka 3. i članom 8 Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, da je Agencija sprovela test javnog interesa u skladu sa članom 9. stav 1. Zakona, te utvrdila da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke koje bi opravdale saopštavanje tražene informacije temeljem preovladajućeg javnog interesa. Tužilac smatra da u pobijanom Rješenju nije potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, da se u postupku nije vodilo računa o pravilima postupka koja bi bila od uticaja na rješenje stvari, te da su pogrešno primjenjene odredbe Zakona o slobodi pristupa informacija F BiH i Zakona o upravnom postupku FBiH. Takođe, tužilac smatra da mu je pobijanim Rješenjem povrijeđeno pravo na pristup informacijama koje je garantovano Ustavom Bosne i Hercegovine i članom 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima. Postupajući po Presudi u ponovnom postupku, Agencija je ponovo prekršila odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH i Zakona o upravnom postupku F BiH jer je prvostepeni upravni postupak ponovno sproveden od strane direktora Agencije U članu 19 Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH propisana je dužnost javnog organa da odredi službenika za informisanje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu ovog zakona, dok se u članu 14 stav 4. predviđa da nezadovoljna stranka može protiv rješenja kojim se odbija pristup informacijama podnijeti prigovor rukovodiocu organa u roku od osam dana od dana prijema rješenja. Iz navedenog se da zaključiti da prvostepeni posebni upravni postupak u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama provodi službenik za informisanje koji ovo ovlaštenje crpi upravo iz ovog posebnog Zakona, dok rukovodilac javnog organa odlučuje po izjavljenim prigovorima Istovremeno u članu 6 Uputstva za sprovođenje Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH kojim se uređuju pitanja koja treba da doprinesu efikasnijoj primjeni Zakona i pitanja koja doprinose pravilnijem postupanju u primjeni tog Zakona jasno je propisano da službenik za informisanje neposredno obrađuje zahtjeve. To znači da je prvostepeno Rješenje Agencije nezakonito jer je o istom odlučivao direktor Agencije koji nije funkcionalno nadležan da odlučuje. Povrijeđene su ne samo odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH nego i odredbe Zakona o upravnom postupku FBiH. Ovaj Zakon koji se supsidijarno primjenjuje na konkretni slučaj u članu 42. stav 4. propisuje da će se izuzeti od rada u predmetu službena osoba koja je ovlaštena da rješava ili da obavlja pojedine radnje u postupku ako je u prvostepenom postupku učestvovala u vođenju postupka ili u donošenju rješenja. Iz navedenog se zaključuje da jedna službena osoba ne može da vodi i prvostepeni i drugostepeni postupak. Da bi postupanje ovlaštenog službenog lica u postupku rješavanja upravnih stvari bilo pravilno i zakonito službeno lice mora biti objektivno i nepristrasno, a što se ne može očekivati ako jedna osoba odlučuje i po zahtjevu i po prigovoru. U pobijanom Rješenju uopšte nisu razmotreni žalbeni navodi iz prigovora koji se odnose na član 42. stav 4. Zakona o upravnom postupku F BiH te je samim tim prekršen član 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku F BiH. Tužilac je u prigovoru ukazao da je članom 14. stav 1 Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH propisano postupanje javnog organa nakon prijema zahtjeva, a koje se ogleda u tome da nakon prijema zahtjeva za pristup informaciji nadležni javni organ preduzima sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva. Tužilac je jasno isticao da Agencija u prvostepenom postupku uopšte nije razmatrala činjenicu da je zahtjev podnesen od strane poznate nevladine organizacije za borbu protiv korupcije, kao ni okolnosti da je zahtjev podnesen sledeći dan nakon što je u sredstvima javnog informisanja objavljen tekst u kom je navedeno da se Agencija za bankarstvo FBiH oglasila nakon pisanja portala Klix ba poručujući građanima kako ih ne trebaju interesovati imena i prezimena te plaće njihovih uposlenika. U tekstu je objavljeno da je riječ o Agenciji koja je osnovana da radi u interesu građana FBiH, pa samim tim imena i prezimena uposlenika Agencije predstavljaju informacije od javnog značaja posebno ukoliko se uzme u obzir da je Agencija i ranijih godina spominjana kao subjekt u kojem su bez konkursa zapošljavani članovi porodica političara. 21.06.2017. u sredstvima javnog informisanja takođe je objavljeno da postoji opravdana sumnja u neovisnost Agencija za bankarstvo Federacije BiH s obzirom na način njenog finansiranja, te da postoji opasnost od lobističkog utjecaja banaka. Tužilac je u prigovoru takođe isticao da su u Izvještaju o finansijskoj reviziji Agencije za bankarstvo FBiH za 2016.g. revizori konstatovali „Obzirom da su plate uposlenika Agencije neprimjereno visoke u odnosu na druge organe i institucije F BiH (prosječna neto plata 3.170 KM) ukazujemo na potrebu preispitivanja odredbi Pravilnika o plaćama i drugim primanjima zaposlenih od strane Upravnog odbora Agencije. Također i naknade zaposlenima su utvrđene u značajno većim iznosima u odnosu na porezno dopustive rashode utvrđene Pravilnikom o primjeni Zakona o porezu na dohodak, zbog čega su rashodi veći za iznos od najmanje 123.408 KM. Internim aktima Agencije je predviđeno da direktor, bez saglasnosti Upravnog odbora, utvrđuje broj zaposlenika za obavljanje poslova unutar Agencije i da isti odlučuje da li se raspisuje javni oglas ili se prijem novih zaposlenika vrši bez raspisivanja javnog oglasa što predstavlja nedostatak sistema internih kontrola i ukazuje na potrebu uređenja ove oblasti. Tuženi je bio predmetom revizorske kontrole u

okviru koje su objelodanjene zabrinjavajuće činjenice i okolnosti koje ukazuju na nedostatak transparentnosti, interne kontrole: zloupotrebe vlasti i javnih ovlaštenja, tj. svih onih okolnosti na koje je dužan paziti kod ispitivanja javnog interesa u postupku ostvarivanja prava na pristup informacijama. Dakle, upravo revizorski nalazi i interesovanje javnosti za instituciju koja je obilježena kao netransparentna, a koja obavlja javna ovlaštenja, i koja i prikuplja naknade od banaka i drugih finansijskih organizacija na osnovu posebno datih javnih ovlaštenja, opravdavaju saopštavanje detaljnih informacija o njenom radu, uključujući i plate i naknade zaposlenih jer su baš one od revizora označene kao sporne i neopravdano visoke. Agencija jeste nezavisna institucija, ali je i institucija koja odgovora za svoj rad zakonodavnom tijelu i nad kojom se sprovodi revizorski nadzor, te ona kao institucija sa javnim ovlaštenjima ne može djelovati mimo propisa ili protivno zakonskim propisima u F BiH Revizori su primjerice konstatovali da su u vezi sa platama uočili i nepostupanja po važećim zakonskim propisima, pa se navodi da za Platu direktora i zamjenika direktora Agencije, iako je trebalo, nije prezentirana saglasnost premijera Vlade F BiH: što nije u skladu sa članom 6. stav 3, Zakona o plaćama i drugim materijalnim pravima članova organa upravljanja institucija F BiH i javnih preduzeća u većinskom vlasništvu F BiH. To su sve okolnosti koje opravdavaju javni interes za saopštavanjem traženih informacija, koje su predmet ovog spora, a koje su dobro poznate tuženoj. Jer se iz revizorskih nalaza, i posljedičnog i razumljivog medijskog interesovanja i interesovanja šire javnosti, jasno uočava da postoje sporne i nezakonite prakse oko plata i naknade zaposlenih u Agenciji. To su upravo sve one okolnosti koje treba uzeti u obzir kod ispitivanja javnog interesa za saopštavanjem tražene informacije. Otuda su bespredmetni svi navodi tuženog da ne postoji javni interes za saopštavanjem tražene informacije koja se upravo odnosi na plate i naknade zaposlenih, a koja je tražena baš u vrijeme kada su objavljeni revizorski nalazi. Uostalom, uporno izbjegavanje tužene da objavi ove informacije i nakon više od tri godine samo stavlja dodatnu sumnju na sporne i nezakonite prakse u poslovanju Agencije. Traženjem konkretnih informacija o zaposlenima u Agenciji i iznosima njihovih plata i pripadajućih naknada, tužilac je svojevremeno namjeravao doprinijeti debati od javnog interesa, tako da ga je nedobivanje informacija onemogućilo u učešću u javnoj debati o pitanju koje je od javnog interesa Odbijanjem pristupa informacijama tužilac koji je respektabilna nevladina organizacija spriječen je da obavlja svoju ulogu društvenog „kontrolora vlasti” U pobijanom Rješenju nisu razmotreni ni ovi žalbeni navodi, iako je očigledno da u prvostepenom postupku nisu razmotrene sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva. U prvostepenom postupku grubo su povrijeđene odredbe Zakona o postupku, a što drugostepeni organ uopšte nije ustanovio. Sve što je tužilac naveo u kontekstu razmatranja okolnosti koje su dovele do podnošenja zahtjeva za pristup informacijama tuženi organ mora uzeti u obzir u skladu sa članom 14 stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH. Ovdje se ne radi o novom zahtjevu za pristup informacijama, kako se to pokušava predstaviti u pobijanom Rješenju, već se radi o činjenicama i okolnostima koje odgovaraju periodu neposredno prije nego što je zahtjev podnesen i koje je organ bio obavezan uzeti u obzir. U postupku pristupa informacijama ne cijeni se samo šta se zahtjevom traži već se mora cijeliti i momenat kada se traži određena informacija, razlog zbog kog se traži, te ko je podnosilac zahtjeva Evropski sud za ljudska prava je u predmetu Mađarski helsinški komitet protiv Mađarske od 08 1 1 2016.g. razmatrao kao ključno pitanje da li se član 10. Evropske konvencije može tumačiti tako da garantuje nevladinim organizacijama pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javne vlasti, te je zauzeo stav da „Zbog dužnosti i odgovornosti svojstvenih ostvarivanju slobode izražavanja, novinari podliježu zaštiti koju pruža član 10. u vezi sa izvještavanjem o pitanjima od javnog interesa, pod uslovom da djeluju u dobroj vjeri kako bi pružili tačne i pouzdane informacije, u skladu sa novinarskom etikom” Sud zaključuje da bi se „Ista razmatranja primjenjivala na NVO koja preuzima funkciju društvenog čuvara”(čL 159 Presude Mađarski helsinški komitet protiv Mađarske broj 18030/11). U Presudi Mađarski helsinški komitet protiv Mađarske od 08 1 1 2016 g istaknuto je da Je „Prikupljanje informacija suštinski pripremni korak u novinarstvu i inherentni, zaštićeni dio slobode štampe”, te zaključeno da se „Pitanje da li I u kojoj mjeri uskraćivanje pristupa informacijama predstavlja miješanje u pravo na slobodu izražavanja podnosioca predstavke mora se ocijeniti u svakom pojedinačnom slučaju, u svjetlu njegovih posebnih okolnosti”. U tom kontekstu neophodno je ukazati na nekoliko kriterija koji se moraju uzeti u obzir kod ocjene da li se Agencija za bankarstvo F BiH umiješala u tužiočevo pravo na slobodu izražavanja, odnosno pravo na pristup informacijama kao dio tog prava Ti kriteriji su. svrha zahtjeva za pristup informacijama, priroda informacije koja se traži, uloga podnosioca zahtjeva i postojanje i dostupnost traženih informacija. Prilikom donošenja odluka u prvostepenom i drugostepenom postupku pred tuženim ovi kriteriji nisu uzeti u obzir. U pobijanom i prvostepenom Rješenju pristup informacijama odbijen je po dva osnova, prvi osnov tiče se navodne zaštite procesa donošenja odluka iz člana 6 stav 3. Zakona, dok se drugi odnosi na zaštitu privatnosti predviđenu članom 8., međutim zaštita procesa donošenja odluka odnosi se na period do donošenja odluke javnog organa, cilj joj je zaštita procesa, a ne onemogućavanje pristupa donesenoj odluci koja predstavlja informaciju, tako da

pozivanje na ovaj član zakona apsolutno ne stoji. Što se tiče pozivanja organa na član 8. i navodnu zaštitu privatnosti, tužilac ponovo ističe da organ u ovom slučaju uopšte nije razmatrao sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva a što je bio obavezan u smislu člana 14. stav 1. Zakona. Pristup informacijama je neosnovano odbijen, i zahtjev je okvalifikovan kao zahtjev za pristup ličnim informacijama što je pogrešno. Informacije o imenima i prezimenima zaposlenih u Agenciji za bankarstvo F BiH koja ima javna ovlaštenja, ne predstavljaju lične informacije. Građani Bosne i Hercegovine imaju pravo da znaju imena i prezimena zaposlenih u jednoj takvoj finansijskoj instituciji a posebno imaju pravo da se uvjere da li su tačne informacije koje su objavljivane u sredstvima javnog informisanja da su u Agenciji zapošljavana lica koja su bliski srodnici bosanskohercegovačkih političara U konkretnom slučaju Agencija je odbila pristup informaciji pozivajući se na član 8. Zakona te je utvrdila da se radi o informaciji koja uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećih lica Međutim Agencija nije pravilno primjenila član 5 Zakona. Izuzetak od objavljivanja tražene informacije utvrđuje se na osnovu ispitivanja svakog pojedinačnog slučaja, samo u slučajevima kada nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu čl. 6., 7 ili 8. za cijelu informaciju ili dio informacije i odredi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9 da objavljivanje informacije nije od javnog interesa. To znači da u rješenju nije dovoljno samo navesti da organ nije utvrdio da postoji javni interes za tražene informacije, nego se mora sprovesti postupak propisan članom 9. stav 2. Zakona, tj. Javni organ, u ovom slučaju Agencija dužna je razmotriti okolnosti kao što su (ali nisu ograničene na), svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, sudsku pogrešku, zloupotrebu vlasti ili neman u obavljanju službene dužnosti, neovlašćeno korišćenje javnih fondova, ili opasnost po zdravlje ili bezbjednost pojedinca, javnosti ili okoline. U prvostepenom postupku Agencija uopšte nije argumentovano dokazala zašto nije u javnom interesu da se odobri pristup informacijama o imenima i prezimenima njenih zaposlenika, a drugostepeni organ je prosto prešao preko toga iako je u prigovoru ukazano na ovaj nedostatak. I u pobijanom Rješenju Je ostalo nejasno zašto ime i prezime zaposlenika u konkretnom slučaju predstavlja lični interes koji se odnosi na njihovu privatnost. Tužilac ističe da nije tražen niti jedan drugi podatak pored imena i prezimena, a na osnovu kog bi se sa sigurnošću mogao potvrditi identitet nekog lica (nisu traženi ni Jmbg, datum rođenja, ime roditelja i sl.) Pravo na privatnost je kompleksno pravo koje obuhvata više različitih prava, kao što je. pravo na nepovredivost stana, tajnost pisama, telefonskih razgovora i drugih oblika komunikacije, zaštita porodice i braka, te tajnost ličnih podataka. Činjenica da je neko lice zaposlenik Agencije za bankarstvo F BiH nikako se ne može poistovjetiti sa ličnim interesima koji se odnose na njegovu privatnost (Drugačija bi bila situacija da se radi o pitanju pripadnosti lica nekoj od vjerskih zajednica, članstvu u raznim udruženjima, liječenju, posjeti rehabilitacionim centrima i sl. Kada je u pitanju pozivanje Agencije na odredbe Zakona o radu F BiH, tužilac ističe da nije tražio pristup ličnim podacima zaposlenika, te da nije tražio pristup informacijama o pojedinačnim isplatama plata za zaposlene, nego je tražen pristup informacijama o iznosu plate (ti. pripadajućoj osnovnoj plati konkretnog radnog mjesta) i naknadama Ukoliko je postupajućem organu bilo nejasno šta se konkretno traži zahtjevom, isti je imao mogućnost da zatraži od podnosioca zahtjeva da se zahtjev konkretizuje. Tužilac je ostao uskraćen i za preispitivanje ovih žalbenih navoda iz prigovora, ostalo je nejasno zašto tuženi nije zatražio da se zahtjev eventualno konkretizuje ako je bio nejasan. Navodi tuženog da bi saopštavanjem informacija o platama zaposlenih to moglo izložiti radnike Agencije riziku eksternih pritisaka jer obavljaju poslove supervizije i kontrolu rada bankarskog sistema ničim nisu potkrijepljeni i objašnjeni. U našoj zemlji već su uspostavljene na pojedinim nivoima vlasti transparentne prakse objave svih informacija o zaposlenima i njihovim primanjima u javnim organima, pa se u Kantonu Sarajevu te informacije objavljuju u posebnoj bazi koja je dostupna svim građanima lakom pretragom na internetu. Ova baza uključuje informacije o svim institucijama sa javnim ovlašćenjima u Kantonu Sarajevu: pa to podrazumijeva da se odnosi i na zavode, ministarstva, javna preduzeća i sve druge javne organe koji takođe obavljaju značajna javna ovlašćenja. Vlada Kantona Sarajevo do sada niti jednom nije izvijestila da postoje sumnje da objavom ovakvih informacija nastaju riziku po bezbjednost i nezavisnost radnika, niti su zabilježena krivična djela ili drugi prekršaji zbog objave osnovnih informacija o licima koji su zaposleni u javnim organima. Javnost ima pravo da zna imena i prezimena i uslove pod kojima rade lica koja su zaposlena u bilo kojem javnom organu. Tuženi takođe navodi da je u prvom redu morao primjenjivati Zakon o zaštiti ličnih podataka i Zakon o radu, te postupati kao kontrolor koji vrši obradu ličnih podataka svojih radnika. Tuženi negira da se informacije o platama i naknadama njegovih zaposlenih uopšte odnose na rad Agencije, iako iz ovdje objavljenih revizorskih nalaza jasno proizlazi da su politike zapošljavanja i primanja zaposlenih u Agenciji predmet revizorskog nadzora i, dakako, spadaju u rad uprave Agencije o kojoj javnost ima pravo da zna. Tuženi uporno negira značaj i primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama, pa opet navodi kako je sprovodio postupak u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka, iako je u presudi, čija je pravna shvatanja i primjedbe morao ispoštovati, jasno navedeno kako se i na koji način u konkretnoj stvari mora

primijeniti Zakon o slobodi pristupa informacijama. Tužilac podsjeća da je Agencija za zaštitu ličnih podataka (AZLP) u svom Mišljenju od 25.12.2013. g. koje je objavljeno na zvaničnoj web stranici, već istakla da zaposleni u Javnim organima u pogledu informacija o njihovim primanjima ne mogu uživati istu zaštitu kao zaposleni u privatnom sektoru ili nekim drugim običnim životnim situacijama. AZLP je mišljenja da se „podacima o primanjima zaposlenih u javnom organu ukazuje na način trošenja budžetskih sredstava, što preventivno može djelovati na nezakonite radnje ili korupciju tog javnog organa, te se stoga nesumnjivo može reći da je objavljivanje ovakve informacije u javnom interesu lako Agencija, kako ističe, ne troši primarno budžetska sredstva, Agencija prikuplja sredstva na osnovu povjerenih javnih ovlašćenja, a može se pojaviti i kao direktni korisnik budžetskih sredstava, te kako smo naprijed saznali iz revizorskih nalaza način trošenja sredstava za plate zaposlenih i upravu u Agenciji mora biti saobrazan sa nizom zakonskih propisa, internom kontrolom i odobrenjima nadzornih organa. Zbog toga je Agencija, baš kao i svaki drugi javni organ koji neposredno koristi budžetska sredstva obavezna da polaže račune javnosti i da trpi interes javnosti za njen rad, a sve kako bi se prevenirala korupcija u instituciji kojoj su povjerena tako bitna ovlašćenja nadzora nad bankarskim sektorom. Posebno jer već postoje sumnje bazirane na revizorskim nalazima o postojanju koruptivnih ili spornih praksi, ili koruptivnih rizika, a koje tužilac naprijed iznosi i citira. Tužilac ističe da je tuženi imao mogućnost da barem djelimično odobri pristup traženim informacijama, odnosno da primjeni član 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, a kojim je propisano da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive. U pobijanom Rješenju tuženi je naveo da bi primjenom člana 10. Zakona informacije postale nerazumljive, međutim da je odobrio pristup barem imenima i prezimenima zaposlenih bez objavljivanja informacija o platama informacije bi bile razumljive i barem djelimično dostupne. U uvodnom dijelu pobijanog rješenja Agencija se pozvala na Zakon o Agenciji za bankarstvo F BiH i Statut Agencije za bankarstvo F BiH koji nisu bili na snazi u periodu kada je iniciran i vođen prvostepeni postupak po zahtjevu za pristup informacijama Zakon o Agenciji za bankarstvo F BiH stupio je na snagu 12.10.2017. g. a zahtjev za pristup informacijama podnesen je 21.06.2017. g. Iz svega navedenog proizilazi da su u pobijanom i u prvostepenom Rješenju grubo povrijeđene odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH koje se odnose na postupak, te je povrijeđeno načelo zakonitosti iz Zakona o upravnom postupku F BiH koji se supsidijarno primjenjuje uz Zakon o slobodi pristupa informacijama F BiH. Načelom zakonitosti predviđeno je da su organi uprave i institucije koje imaju javna ovlašćenja, kada postupaju u upravnim stvarima, dužni te stvari da rješavaju na osnovu zakona i drugih propisa, kao i opštih akata institucija koje imaju javna ovlašćenja i koje one donose na osnovu javnih ovlašćenja. Zbog navedenog, tužilac predlaže da Kantonalni sud u Sarajevu, postupajući po ovoj tužbi, istu usvoji, poništi rješenje Agencije za bankarstvo F BiH broj 04-1-2-2522-12/17 od 29.04.2025. g., te da u skladu sa članom 58. Zakona o upravnim sporovima F BiH donese presudu koja u svemu zamjenjuje akt Agencije jer je ista donijela upravni akt protivno shvatanju i primjedbama suda u ranije donijetoj presudi u istoj stvari, kako je naprijed navedeno. Istovremeno tužilac predlaže da sud obaveže tuženog da snosi troškove upravnog spora troškove takse na tužbu i na presudu, a u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima F BiH. Tužilac zahtjeva i da se tuženi i odgovorno lice kod tuženog kazne za prekršaj iz člana 73. stava 1. tačke 5) jer su donijeli novi upravni akt protivno shvatanju suda, odnosno primjedbama suda.

U odgovoru na tužbu tužena predlaže da naslovni Sud odbije tužbu kao neosnovanu, poziva se na navode pobijanih rješenja kao na zakonu zasnovane i predlaže da sud obaveže tužitelja na naknadu troškova postupka.

Zakonitost osporenih upravnih akta sud je ispitaio u granicama zahtjeva iz tužbe u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj : 9/05) i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga: Iz pobijanog rješenja tuženog proizilazi da se odbija kao neosnovan prigovor Udruženja za borbu protiv korupcije „Transparency International“ u Bosni Hercegovini, izjavljen na Rješenje Agencije za bankarstvo Federacije BiH broj: 04-1-2-252210/17 od 03.04.2025. godine. Iz obrazloženja rješenja proizilazi da Agencija za bankarstvo Federacije BiH (u daljem tekstu: Agencija) je rješavajući predmet u ponovnom postupku, a u skladu sa Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 03 8275 24 U 2 od 17.03.2025. godine, donijela Rješenje broj: 04-1-2-2522-10/17 od 03.04.2025. godine (u daljem tekstu: Rješenje), kojim se odbija zahtjev za pristup informacijama Udruženja za borbu protiv korupcije „Transparency International“ u Bosni Hercegovini (u daljem tekstu: Podnosilac prigovora) od 22.06.2017. godine, kojim je tražena dostava kopije spiska radnika Agencije, sa iznosima njihovih plata i pripadajućih naknada. Razlog odbijanja predmetnog zahtjeva u prvostepenom postupku jeste što je utvrđeno da tražene informacije podliježu ograničenjima propisanim

odredbama čl. 6. tačka 3) i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH”, br. 32/01 i 48/11 u daljem tekstu: Zakon). Podnosilac prigovora je dana 14.04.2025. godine izjavio prigovor (koji je Agencija zaprimila dana 18.04.2025. godine), na Rješenje u kojem se ističe da Agencija u pobijanom Rješenju nije potpuno i pravilno utvrdila činjenično stanje, da nije vodila računa o pravilima postupka i daje pogrešno primijenila odredbe Zakona, zbog čega mu je povrijeđeno pravo na pristup informacijama koje je zagarantovano Ustavom BiH i članom IO. Evropske konvencije o ljudskim pravima. Podnosilac prigovora smatra daje Agencija u ponovljenom postupku ponovo prekršila odredbe Zakona i Zakona o upravnom postupku, jer je prvostepeni upravni postupak ponovo sproveden od strane direktora Agencija, a ne od strane službenika za informisanje kako to propisuje odredba člana 19. Zakona, a zbog čega je pobijano Rješenje nezakonito, jer je o istom odlučivao direktor Agencije koji nije nadležan da odlučuje. U prigovoru je navedeno da je Agencija povrijedila i Zakon o upravnom postupku Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH”, br. 2/98, 48/99 i 61/22) koji se supsidijarno primjenjuje u konkretnoj stvari, jer je odredbom 42. stav (4) navedenog zakona propisano da se iz rada izuzima službena osoba koja je učestvovala u vođenju prvostepenog postupka, što dalje znači da ista osoba ne može odlučivati po zahtjevu i prigovoru. Podnosilac prigovora smatra da Agencija prilikom razmatranja zahtjeva nije u skladu sa članom 14. stav (1) Zakona razmotrila činjenicu da je zahtjev podnesen od strane poznate nevladine organizacije, a daje uskraćivanje pristupa informacijama ova organizacija spriječena da obavlja svoju ulogu društvenog kontrolora vlasti, na koji način joj je povrijeđeno ustavno pravo iz člana 11/3 e) Ustava BiH i člana IO. Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama kao i da je pogrešno utvrdila izuzetke od dostavljanja informacija predviđene čl. 6. stav 3) i 8. Zakona, pri čemu je zahtjev okarakterisala kao zahtjev za pristup ličnim informacijama, a Podnosilac prigovora smatra da imaju pravo da znaju imena i prezimena zaposlenih u ovakvoj finansijskoj Instituciji i što je i u Interesu javnosti. S tim u vezi, Podnosilac prigovora smatra da Agencija nije provela postupak ispitivanja javnosti u kontekstu zašto nije u javnom interesu da se odobre informacije. Kada je u pitanju pozivanje Agencije na odredbe Zakona o radu Federacije BiH, Podnosilac prigovora ističe da nije tražio pristup ličnim podacima zaposlenika, te da nije tražio pristup informacijama o pojedinačnim platama za zaposlene, već je pored liste uposlenika zatražena informacija o iznosu plate pripadajućoj osnovnoj plati konkretnog radnog mjesta i naknadama. Podnosilac prigovora ističe, da je Agencija, imala mogućnost da barem djelimično odbori pristup traženim informacijama, odnosno da primjeni člana 10. Zakona, na način da izvrši razdvajanje informacija od onih u odnosu na koje je utvrđen izuzetak. U prigovoru se navodi i mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka da se podaci o primanjima zaposlenih u javnim organima u pogledu informacija o njihovim primanjima ne mogu uživati istu zaštitu kao zaposleni u privatnom sektoru, te stoga Podnosilac prigovora smatra da Agencija baš kao i svaki drugi javni organ koji neposredno koristi budžetska sredstva obavezna je da polaže račun javnosti i da trpi interes javnosti za svoj rad, a sve kako bi se prevenirala korupcija u instituciji kojoj su povjerenja ovlaštenja nadzora nad bankarskim sektorom. Na kraju ističe se da je Agencija prilikom odlučivanja primijenila Zakon o Agenciji za bankarstvo Federacije BiH kao i statut Agencije koji nisu bili na snazi u periodu kada je iniciran i voden prvostepeni postupak po zahtjevu za pristup informacijama, te iz svega navedenog predlaže usvajanje prigovora, poništenje prvostepenog Rješenja i vraćanje predmeta na ponovno odlučivanje. U postupku po prigovoru, utvrđeno je kako slijedi: U odnosu na navode iz prigovora da Agencija nije ispoštovala shvatanja i primjedbe suda izraženim u presudi broj: 09 0 U 038275 24 U 2 od 17.03.2025. godine, u kojoj je ukazano da u cilju formalno-procesne jasnoće i osiguranja pravne sigurnosti, potrebno izvršiti usklađivanje dispozitiva i obrazloženja, čime bi se otklonio identifikacijski nedostatak i omogućilo nesmetano vođenje daljnjeg postupka, Agencija je rješavajući predmet u ponovnom postupku, a u skladu sa donesenom Presudom, ponovno pristupila utvrđivanju svih relevantnih činjenica i okolnosti koje su značajne za rješavanje predmetne stvari, a sve u cilju otklanjanja nedostataka iz prethodnog postupka na koje je ukazao sud. U odnosu na navode da je prvostepeni upravni postupak ponovo sproveden od strane direktora Agencija, a ne od strane službenika za informisanje na koji način su povrijeđene zakonske odredbe, Agencija je upravo i u prethodnim postupcima jasno obrazložila ovakvo postupanje u smislu nadležnosti službenika za informisanje i direktora Agencije u prvostepenom postupku, kod i njihove nadležnosti prilikom odlučivanja po prigovorima u postupku, na koji način su apsolutno ispoštovane zakonske odredbe i na koji način se ostvaruje i načelo dvostepenosti predviđeno Zakonom o upravnom postupku koji se u odnosi na Zakon o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH primjenjuje supsidijarno, jer je Zakon o slobodi pristupa informacijama ier specialis propis. U pogledu navoda Podnosioca prigovora da je prvostepeno rješenje doneseno od strane neovlaštenog lica, uz pozivanje na odredbu člana 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kojom je propisana obaveza svakog javnog organa da imenuje službenika za informisanje koji će obrađivati zahtjeve za pristup informacijama, u postupku po prigovoru utvrđeno je kako slijedi. Odlukom broj: 01-114/23 od 12.01.2023. godine, Agencija je imenovala službenika za

informisanje, čije su nadležnosti ograničene isključivo na obradu zahtjeva za pristup informacijama. Službenik za informisanje, u skladu sa članom 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama, postupa u ime javnog organa, obraduje predmet na osnovu dostupne dokumentacije i predlaže odgovarajuće rješenje, ali nije ovlašten da donosi akte kojim se odlučuje o zahtjevima za pristup informacijama, niti takva ovlaštenja proizlaze iz njegovog statusa ili funkcije u Agenciji, kao ni iz samog Zakona. Nasuprot tome, u konkretnom slučaju prvostepeno rješenje je donio direktor Agencije, kao rukovodilac organa, na temelju ovlaštenja definisanih člankom 23. stav (1) Zakona o Agenciji za bankarstvo Federacije BiH, te člancima 15. stav (1) i 16. tačka n) Statuta Agencije za bankarstvo Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 3/18). Navedenim odredbama propisano je da direktor Agencije rukovodi radom Agencije, predstavlja je, odgovoran je za njen rad, zastupa Agenciju u pravnim poslovima i sudskim postupcima, te potpisuje sve akte u ime Agencije. Stoga je isključivo direktor Agencije ovlašten da odlučuje o zahtjevima za pristup informacijama i donosi odgovarajuća rješenja. Ovakav pristup potvrđuje i sudska praksa, uključujući presudu Vrhovnog suda Federacije BiH broj: 06 0 U 012841 19 Uvp od 19.04.2022. godine, kojom je zauzet stav da službenik za informisanje isključivo obraduje predmet u ime javnog organa, dok rješenja donosi ovlašteni rukovodilac. Pored toga, činjenica da direktor Agencije odlučuje i u drugom stepenu u okviru postupka po prigovoru, ne dovodi u pitanje zakonitost ni nepristrasnost postupanja, budući da dvostепенost postupka i mogućnost podnošenja prigovora na prvostепенu odluku predstavljaju garant prava podnosioca zahtjeva, pri čemu činjenica da direktor Agencije odlučuje i u drugom stepenu ne umanjuje pravnu valjanost niti nepristrasnost postupanja, imajući u vidu da su jasna pravila postupanja i obaveze iz Zakona i internih akata Agencije uspostavljena s ciljem osiguravanja transparentnosti, zakonitosti i pravičnosti u odlučivanju. Također, navodi Podnosioca prigovora o navodnoj povredi načela zakonitosti zbog primjene Zakona o upravnom postupku nisu osnovani. Naime, Zakon o slobodi pristupa informacijama, kao i Zakon o Agenciji za bankarstvo Federacije BiH, predstavljaju lex specialis propise u odnosu na Zakon o upravnom postupku, te se odredbe Zakona o upravnom postupku primjenjuju samo supsidijarno i to isključivo u dijelu u kojem pitanja postupka nisu uređena posebnim zakonima. Budući da su nadležnosti za rad Agencije, uključujući ovlaštenje direktora da donosi akte i odlučuje u postupcima, jasno uređene Zakonom o Agenciji za bankarstvo Federacije BiH, a postupanje po zahtjevima za pristup informacijama Zakonom o slobodi pristupa informacijama, pozivanje na odredbe Zakona o upravnom postupku u cilju osporavanja ovlaštenja direktora je neosnovano. Iz svega navedenog, ocijenjeni su kao neosnovani navodi Podnosioca prigovora da je Agencija povrijedila odredbe Zakona i Zakona o upravnom postupku u pogledu načela dvostепенosti tj u smislu ovlaštenja službenika za informisanje i Direktora Agencije prilikom donošenja odluke po zahtjevu za pristup informacijama. U odnosu na navode iz prigovora kojima se osporava osnov za odbijanje zahtjeva za pristup informacijama, ukazuje se na sljedeće: Članom 9. stav (1) Zakona o slobodi pristupa informacijama propisano je da nadležni javni organ saopštava traženu informaciju bez obzira na postojanje izuzetaka utvrđenih u čl. 6., 7. ili 8. Zakona, ukoliko je to opravdano javnim interesom, uz obavezno da pritom izvrši procjenu koristi i štete koje mogu proisteći iz saopštavanja informacije. Nadalje, članom 9. stav (2) Zakona definisano je da prilikom odlučivanja o postojanju javnog interesa, nadležni organ naročito razmatra sljedeće okolnosti: postojanje nepoštivanja zakonskih obaveza, postojanje prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u vršenju službenih dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, te postojanje opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline. Uvidom u provedeni postupak odlučivanja po predmetnom zahtjevu za pristup informacijama i donošenja prvostепенog rješenja, utvrđeno je da je isti predmetnom postupajući u skladu sa navedenim odredbama, te da je posebno cijenjeno postojanje ili nepostojanje okolnosti propisanih članom 9. stav (2) Zakona, te je utvrđeno da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke koje bi opravdale saopštavanje tražene informacije temeljem prevladavajućeg javnog interesa. Prilikom ocjene postojanja javnog interesa, naročito je uzeto u obzir da Agencija kontinuirano ispunjava svoj zakonski definisani cilj i povjerene nadležnosti i to kroz vršenje supervizije subjekata bankarskog sistema, donošenje regulatornih propisa kojima se definišu minimalni standardi poslovanja, te preduzimanje mjera za očuvanje i jačanje stabilnosti bankarskog sistema Federacije BiH i zaštite prava deponenata. Posebno je cijenjena i činjenica da u odnosu na rad i postupanje Agencije, nije utvrđeno postojanje bilo kakve nezakonitosti, niti su od strane nadležnih institucija ili sudskih organa konstatovani elementi nemara u vršenju službenih dužnosti, zloupotrebe ovlasti, prestupa ili neovlaštenog korištenja sredstava Agencije, koje bi eventualno mogle ukazivati na postojanje javnog interesa u smislu člana 9. stav (2) Zakona. Slijedom navedenog, Agencija je pravilno ocijenila da u konkretnom slučaju ne postoje činjenice niti okolnosti koje bi opravdale odstupanje od primjene zakonskih izuzetaka i omogućavanje pristupa traženoj informaciji na osnovu javnog interesa. Uvažavajući činjenicu da je Agencija osnovana radi uređenja, kontrole i nadzora subjekata bankarskog sistema, te da su njeni službenici ovlašteni za obavljanje supervizije i kontrole rada navedenih

subjekata, ocijenjeno je da bi objavljivanje ličnih podataka o zaposlenima, uključujući podatke o njihovim platama, moglo negativno uticati na ostvarivanje osnovnih funkcija Agencije. Naime, dostupnost takvih podataka javnosti može narušiti percepciju njihove profesionalne nezavisnosti, koja je definisana zakonom i Bazelskim principima efektivne bankarske supervizije, te posljedično oslabiti povjerenje subjekata nadzora i šire javnosti u nepristranost i objektivnost rada Agencije. Time bi se direktno dovela u pitanje sposobnost Agencije da u potpunosti i efektivno izvršava svoje zakonom propisane nadležnosti u oblasti supervizije i regulacije bankarskog sistema. Imajući u vidu naprijed navedeno, Agencija je u prvostepenom postupku donošenja Rješenja ispravno odlučila omjeravajući interese javnosti da zna s jedne strane (u konkretnom slučaju dostavljanje traženih informacija) i zaštite legitimnih ciljeva, ovlaštenja i nadležnosti Agencije definisanih Zakonom o Agenciji za bankarstvo Federacije BiH, kao i privatnosti drugih osoba (svih radnika Agencije) s druge strane, da se traženi podaci ne učine dostupnim, iz razloga što tražene informacije ne predstavljaju informacije koje se tiču javnog interesa, već podliježu ograničenjima propisanim odredbama čl. 6. tačka 3) i čl. 8. Zakona. Nadalje, postupajući u skladu sa Zakonom, nakon utvrđivanja postojanja ograničenja, Agencija je ispravno ocijenila da u ovom predmetu ne prevladava javni interes, obzirom da javnost ne može imati nikakvu korist od saznavanja ove vrste podataka niti bi javnost na osnovu istih mogla ostvariti neko svoje pravo. Ujedno, Podnosilac prigovora ne obrazlaže navode prigovora, odnosno isti se ne poziva niti na jednu zakonsku odredbu kao pravni osnov na osnovu kojeg je Agencija trebala eventualno drugačije postupiti prilikom donošenja Rješenja u ponovnom postupku. Navodi prigovora u kojima se ističe da je Zakon, *lex specialis propis*, te da ga je Agencija kao nadležni organ dužna primjenjivati, a da je pozivanje Agencije u Rješenju na Zakon o radu bespredmetno ocjenjeni su kao neosnovani. Naime, Agencija i ne spori da je obveznik primjene Zakona. Međutim, Zakon se mora primjenjivati i u kontekstu drugih zakona i propisa čiji je Agencija obveznik primjene, kao što se ni Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu ne navodi da Agencija treba da zanemari odredbe bilo kojeg zakona ili propisa u ponovnom postupku, pa tako ni Zakona o radu i Zakona o zaštiti ličnih podataka u BiH. Agencija je upravo prilikom razmatranja Zahtjeva za pristup informacijama u ponovnom postupku prilikom donošenja Rješenja utvrdila da tražene informacije podliježu ograničenjima propisanim odredbama čl. 6. tačka 3) i čl. 8. Zakona. U tom postupku, Agencija je ispravno ocijenila da se predmetne informacije ne tiču javnog interesa, te da javnost ne može saznavanjem istih ostvariti neko svoje pravo, kao i da bi dostavom traženih informacija i podataka samo mogla nastupiti šteta po Agenciju, njene radnike i legitimne ciljeve Agencije i Federacije BiH kako je to ispravno obrazloženo prvostepenim Rješenjem. Iz navedenog je zaključeno da je Rješenje kojim se odbija zahtjev za pristup traženim podacima donešeno u prvostepenom postupku zakonito sa materijalne i formalno-pravne strane. Obzirom da i sam Zakon predviđa izuzetke u vezi djelovanja javnih organa prilikom postupanja po zahtjevima za pristup informacijama, upravo bi Agencija dostavljanjem traženih podataka nakon što je ista utvrdila da se radi o propisanim izuzetcima postupila suprotno navedenim odredbama Zakona, kao i odredbama Zakona o radu i Zakona o zaštiti ličnih podataka kako je to detaljno obrazloženo Rješenjem. Agencija je prilikom donošenja Rješenja bila u obavezi postupati i u skladu sa odredbama Zakona o Agenciji za bankarstvo Federacije BiH ("Službene novine Federacije BiH", broj 75/17) koji je također *lex specialis propis* u pogledu osnovnih ciljeva zbog kojih je Agencija i osnovana kao i u pogledu njene propisane nadležnosti. Imajući u vidu naprijed navedeno Agencija je ispravno utvrdila i obrazložila Rješenjem da tražene informacije ne mogu predstavljati informacije koje se tiču javnog interesa obzirom da Agencija navedene podatke ne obrađuje i ne kontroliše u smislu Zakona i u okviru svojih nadležnosti kao institucija sa ovlaštenjima koja su joj povjerena Zakonom o Agenciji (nadzor subjekata bankarskog sistema i regulator), već kao kontrolor koji vrši obradu ličnih podataka svojih radnika u skladu sa Zakonom o radu. Naime, Agencija je rješenjem ispravno utvrdila da informacije o imenima i prezimenima radnika Agencije, sa iznosima njihovih plata i pripadajućih naknada ukazuju na lične interese koje se odnose na privatnost trećih lica (radnika Agencije), te da bi se odavanjem traženih informacija mogla ugroziti sigurnost radnika Agencije za koju Agencija kao poslodavac ne može garantovati u slučaju odavanja traženih podataka. Odavanjem traženih informacija bi šteta mogla proisteći kako licima čiji su podaci zahtjevom traženi tako i članovima njihovog porodičnog domaćinstva zbog davanja povoda za razne vrste zloupotreba i kažnjivih djela kao što su pljačke, razbojništva, ucjene i sl. Također, navodi iz prigovora u kojima se ističe da Agencija nije razmatrala koristi koje bi morala razmatrati, poput prava javnosti da ima uvid u rad i uslove rada u javnim organima osnovanim na temelju posebnih zakona, ocijenjeni su kao neosnovani. Naime, nesporno je utvrđeno da bi objavom imena i prezimena zaposlenih u Agenciji, kao i iznosa njihovih primanja, javnost ne bi ostvarila uvid u rad Agencije u okviru njenih zakonski propisanih nadležnosti, niti bi takva objava omogućila kontrolu zakonitosti ili pravilnosti postupanja Agencije kao regulatora i supervizora. Takvi podaci ne odnose se na obavljanje javnih ovlasti koje su Agenciji povjerene Zakonom o Agenciji za bankarstvo Federacije BiH, već se radi o ličnim podacima

zaposlenih, koje Agencija kao poslodavac obrađuje isključivo u skladu sa Zakonom o radu i Zakonom o zaštiti ličnih podataka, kako je to pravilno obrazloženo i u pobijanom rješenju. Posebno je važno istaći da Agencija nije budžetska institucija, budući da se sredstva za njen rad, uključujući plate zaposlenih, ne obezbjeđuju iz Budžeta Federacije BiH, niti prihodi koje Agencija ostvaruje obavljanjem svoje djelatnosti predstavljaju budžetska sredstva. Stoga, ne postoji javni interes za objavu ovih podataka u smislu transparentnog trošenja javnih sredstava, niti bi se objavljivanjem ličnih podataka zaposlenih ostvarila korist koja se štiti Zakonom o slobodi pristupa informacijama. S druge strane javnost upravo ima i može imati uvid u rad Agencije kroz sve informacije o subjektima bankarskog sistema Federacije BiH koji se javno objavljuju na službenoj stranici Agencije, kojima se na kvartalnoj osnovi informiše javnost o stanju u bankarskom sektoru i aktivnostima Agencije kao supervizora i regulatora. S tim u vezi neosnovani su navodi iz prigovora da je Agencija bila u obavezi dostaviti tražene informacije, jer osnovni cilj Zakona o zaštiti ličnih podataka je da se na teritoriji Bosne i Hercegovine svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose, dok se Zakonom uređuje pravo na pristup informacijama i postupak za ostvarivanje i zaštitu prava na pristup informacijama. Međutim, uživanje bilo kojeg prava nije apsolutno i isključivo, već je potrebno utvrditi pravičnu mjeru i granicu kako bi se osiguralo uživanje svih zagarantovanih prava i sloboda. S tim u vezi, članom 54. Zakona o zaštiti ličnih podataka ("Službeni glasnik BiH", br. 49/06, 76/11 i 89/11) propisano je da "Određbe ovog Zakona uzet će se u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama", a što je također propisano i odredbom člana 53. stav (2) Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH ("Službeni glasnik BiH", broj 12/25). Kako član 8. Zakona propisuje da će "nadležni javni organ utvrditi izuzetak kada opravdano utvrdi da tražene informacije uključuju lične interese koje se odnose na privatnost trećeg lica", te iz navedenog proizilazi zaključak da je čl. 8. navedenog zakona upućujuća norma na čl. 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka, kojim su propisani uslovi za davanje podataka korisniku (član 8. novog Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH), a koji su u smislu čl. 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama propisuje da fizička i pravna osoba ima pravo pristupa informacijama koje može biti ograničeno samo na način i pod uvjetima utvrđenim Zakonom. Tražene informacije se nisu odnosile na rad same institucije u smislu rezultata rada i izvještaja rada, a što se pokušava navodima iz prigovora dovesti u kontekst, obzirom da je Podnosilac prigovora tražio imena zaposlenih lica kao i imena njihovih primanja. Institut pristupa informacijama uspostavljen je s ciljem povećanja odgovornosti u radu javnih organa, na način da se omogućí pristup onim informacijama koje se tiču rada i vršenja zakonskih ovlaštenja tog javnog organa u odgovarajućoj mjeri, što u predmetnom slučaju nije primjenjivo, jer Podnosilac prigovora nije ni tražio podatke i informacije koje se tiču nadležnosti Agencije. Podatke koje je Podnosilac prigovora zahtijevao u upravnom postupku, Agencija ne obrađuje i ne kontroliše u smislu Zakona i u okviru svojih nadležnosti kao institucija sa ovlaštenjima koja su joj povjerena Zakonom o Agenciji (nadzor subjekata bankarskog sistema i regulator), već kao kontrolor koji vrši obradu ličnih podataka svojih radnika u skladu sa Zakonom o radu, iz čega proizilazi daje Agencija dužna da se u skladu sa članom 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka pridržava osnovnih principa obrade ličnih podataka. Dakle, predmetni institut nije uspostavljen da javni organ objavljuje lične podatke bilo kojih lica ili da objavljuje sve što se nalazi u posjedu javnog organa. U odnosu na navode iz prigovora da je Agencija prilikom odlučivanja po zahtjevu za pristup informacija mogla razdvajanjem informacija dostaviti dio Informacija na koje se ne odnose utvrđeni izuzeci, Agencija ističe da je predmetnim zahtjevom traženo dostavljanje „kopije spiska radnika Agencije, sa iznosima njihovih plata i pripadajućih naknada", te navodi prigovora „da nije tražen pristup informacijama o pojedinačnim platama za zaposlene, već je pored liste uposlenika zatražena informacija o iznosu plate — pripadajućoj osnovnoj plati konkretnog radnog mjesta i naknadama" su u cijelosti netačni i neistiniti, a što je sve vidljivo iz prvobitno podnesenog zahtjeva za pristup informacijama, kao i to da novo postavljen zahtjev ne može biti obrađen u postupku po prigovoru. U odnosu na prvobitni zahtjev ističemo da se isti nije mogao obraditi načinom razdvajanja i dostavljanja djelimičnih informacija, jer bi iste postale nerazumljive, a što je u suprotnosti sa odredbom člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama kojom je propisano da ako je dio tražene informacije utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ izdvaja taj dio i saopćava ostatak informacije, osim ako usljed ovog razdvajanja informacija nije postala nerazumljiva. Nadalje, u odnosu na navode da je Agencija odbijanjem da dostavi tražene informacije povrijedila Ustav BiH i Evropsku konvenciju o ljudskim pravima i slobodama ističe da su ovakvi navodi apsolutno neosnovani, jer kao što je već rečeno u odnosu na tražene informacije utvrđeni su zakonski izuzeci koji onemogućavaju da se tražene informacije i dostave. Postupanje na način kako to traži Podnosilac prigovora bi došlo do kršenja člana 10. spomenute Konvencije i Ustavom zagarantovanih prava, jer je objavljivanje ovakvih informacija suprotno kako domaćim tako i međunarodnim zakonskim propisima. Također, navodi da je Agencija prilikom odlučivanja primijenila Zakon o Agenciji za

bankarstvo Federacije BiH kao i statut Agencije koji nisu bili na snazi u periodu kada je iniciran i vođen prvostepeni postupak po zahtjevu za pristup informacijama, su u cijelosti neosnovani, jer se postupak vodio u skladu sa Zakonom, dok se navedeno pozivanje odnosilo na nadležnost donošenja ovakvih odluka od strane direktora Agencije odnosno lica ovlaštenog za donošenje ovakvih odluka što je propisano na identičan način i novim propisima, te je stoga ispravno pozivanje na propise koji su važeći u momentu donošenja novog rješenja u ponovljenom postupku. Prilikom odlučivanja o podnesenom prigovoru, Agencija je pored činjenice da je izbor i imenovanje organa upravljanja i rukovođenja Agencije u ingerenciji Parlamenta Federacije Bosne i Hercegovine, imala u vidu pravni okvir koji se primjenjuje na Agenciju u pogledu statusa iste i njenih radnika, neovisnosti i način finansiranja. Naime, Agencija je neovisna i institucija koja se ne finansira iz javnih sredstava Budžeta institucija Federacije BiH. Iz odredbi Zakona o Agenciji za bankarstvo, koje određuju status Agencije, način organiziranja i finansiranja iste jasno proizilazi da Agencija nije upravna organizacija, kao ni budžetski korisnik, te prihodi koje Agencija ostvaruje se ne mogu smatrati javnim prihodima u smislu Zakona o budžetima u Federaciji BiH ("Službene novine Federacije BiH", br. 102/13, 9/14, 13/14, 8/15, 91/15, 102/15 i 104/16) i Zakona o pripadnosti javnih prihoda u Federaciji BiH ("Službene novine Federacije BiH" br. 22/06, 22/06, 43/08, 22/09, 35/14 i 94/15). Posebno je cijenjena i činjenica da radnici Agencije nisu državni službenici niti se njihove plate isplaćuju iz sredstava budžeta, već se na njih isključivo primjenjuje Zakon o radu, koji predmetne podatke tretira članom 30. i 79. stav (4) Zakona o radu kako je prethodno navedeno, pa stoga ne postoji opravdani javni interes za dostavu zatraženih informacija. S tim u vezi apsolutno je neosnovano pozivanje Podnosioca prigovora da se interes javnosti temelji na činjenici da su radnici Agencije državni službenici koji se finansiraju iz budžeta. Također, neosnovano je pozivanje Podnosioca prigovora na Mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka od 25.12.2013. godine, koje je dostavljeno uz prigovor bez protokolske oznake, potpisa ili pečata Agencije za zaštitu ličnih podataka, zbog čega je dovedena u pitanje i vjerodostojnost navedenog dokumenta. Pored navedenog i sadržajno je neosnovano pozivanje na predmetno Mišljenje u dijelu tvrdnje da zaposleni u javnim organima u pogledu informacija o njihovim primanjima ne mogu uživati isti nivo zaštite ličnih podataka kao zaposleni u privatnom sektoru, jer podaci o primanjima zaposlenih u javnim organima navodno ukazuju na trošenje budžetskih sredstava i preventivno djeluju na suzbijanje nezakonitih radnji i korupcije. Naime, kako je već ranije obrazloženo, Agencija za bankarstvo Federacije BiH nije korisnik budžetskih sredstava, niti sredstva za rad Agencije, uključujući i sredstva za plate zaposlenih, dolaze iz Budžeta Federacije BiH. Također, zaposlenici Agencije nisu državni službenici, već su zaposleni po osnovu ugovora o radu, u skladu sa Zakonom o radu. Samim time, ne postoji osnov za primjenu standarda koji se odnose na javne organe koji neposredno koriste budžetska sredstva, a Agencija u svom radu već osigurava transparentnost i javnost kroz objavu svih relevantnih informacija o stanju u bankarskom sektoru i aktivnostima regulatora, čime se osigurava uvid u izvršavanje njenih zakonom propisanih ovlasti i nadležnosti. Nadalje je utvrđeno daje Agencija pristupila utvrđivanju relevantnih činjenica i okolnosti koje su značajne za rješavanje predmetne stvari, a sve u skladu sa jasnim uputama suda i nesporno utvrdila da tražene informacije podliježu ograničenjima propisanim odredbama čl. 6. tačka 3) i čl. 8. Zakona. Imajući u vidu sve navedeno, kao i to da Podnosilac prigovora nije istakao nikakve nove činjenice niti osnovane prigovore, odlučeno je kao u dispozitivu rješenja.

Odlučujući o tužbi tužitelja odluka suda kao u izreci donesena je iz sljedećih razloga:

Predmetno rješenje tuženi je donio u ponovnom postupku postupajući po presudi suda broj: 09 0 U 038275 24 U 2 od 17.03.2025. godine U ponovnom postupku tuženi, direktor tuženog je donio i prvostepeno i drugostepeno rješenje, čime je povrijeđeno načelo dvostepenosti postupka, na što je sud ukazao još u presudi ovog suda broj: 09 0 U 038275 24 U od 06.05.2024. godine.

Članom 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službene novine FBiH“ broj 32/2001, 48/11) propisano je: (1) Nakon prijema zahtjeva za pristup informaciji nadležni javni organ poduzima sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje zahtjeva. (2) Kada nadležni javni organ odobri pristup informaciji u cijelosti ili djelomično, rješenje o tome dostavlja podnositelju zahtjeva. Navedeno rješenje sadrži: 1) obavještenje o mogućnosti osobnog pristupa informaciji u prostorijama nadležnog javnog organa i 2) obavještenje o mogućnosti umnožavanja informacije i o troškovima umnožavanja, uz napomenu da se umnožavanje informacije omogućava nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije neuobičajeno složeno ili dugotrajno, umnožavanje se omogućava podnositelju zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnositelja zahtjeva i za nadležni javni organ i/ili 3) priloženu kopiju tražene informacije, kada se ista osigurava besplatno u smislu člana 16. ovog zakona. (3) Ako nadležni javni organ

odbije pristup informaciji u cijelosti ili djelimično podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem koje sadrži: 1) zakonski osnov izuzeća informacije u smislu ovog zakona, uključujući sva materijalna pitanja važna za donošenje rješenja uzimajući u obzir faktor javnog interesa, i 2) pouku o pravu na prigovor, naznaku adresu organa kojem se prigovor podnosi, rok i troškove za podnošenje prigovora. (4) Nezadovoljna stranka može protiv rješenja iz stava (3) ovog člana podnijeti prigovor rukovodiocu organa u roku od osam dana od dana prijema rješenja. (5) Rješenje doneseno po prigovoru iz stava (4) ovog člana je konačno u upravnom postupku i protiv njega nezadovoljna stranka može pokrenuti upravni spor kod nadležnog suda. (6) Rješenja iz st. 2. i 3. ovoga člana dostavljaju se što je prije moguće, a najkasnije 15 dana od dana prijema zahtjeva. Za zahtjeve koji se obrađuju u smislu člana 7. i/ili člana 9. stav 3. ovog zakona rok od 15 dana produžava se u skladu rokovima utvrđenim tim odredbama. Nadležni javni organ, po hitnom postupku, pismeno obavještava podnositelja zahtjeva o produžetku roka, kao i o razlozima tog produženja.

Članom 19. istog Zakona propisano je: Javni organ dužan je odrediti službenika za informiranje, koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu ovoga zakona. Nakon određivanja službenika za informiranje, njegovo ime i podaci za kontaktiranje dostavljaju se ombudsmanu.

Sud cijeni da osporeno rješenje tuženog kao ni prvostepeno rješenje, nisu zakoniti.

Naime, prvostepeno rješenje tuženog od 03.04.2025. godine nije doneseno u skladu sa citiranom odredbom člana 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, jer je isto donio i potpisao direktor, koji je donio i potpisao drugostepeno rješenje, dok je prema članu 19. Zakona, tuženi bio dužan odrediti službenika za informisanje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu ovoga zakona, a čije ime i podaci za kontaktiranje su morali biti dostavljeni ombudsmanu. Tuženi u pobijanom drugostepenom rješenju od 29.04.2025. godine (a ne i u prvostepenom rješenju) navodi da je odredio službenika za informisanje, a koji je kao određeni službenik za informisanje trebao biti naveden u uvodi predmetnog rješenja i potpisnik, donosilac istog, Dakle, prvostepeni akt tuženog u odnosu na koji je prigovor odbijen donesen je od strane nenadležnog organa.

Iz navedenog razloga, ovaj sud je cijenio da u konkretnoj upravnoj stvari nije pravilno primijenjeno materijalno pravo i pravila upravnog postupka, nema dvostepenosti u rješavanju po prigovoru, oba rješenja je donio isti organ, direktor, na šta tužbom i prigovorom na prvostepeno rješenje osnovano prigovara tužitelj u smislu odredbi člana 242 a u vezi sa članom 42. stav 4. Zakona o upravnom postupku koji propisuje da će se izuzeti od rada u predmetu službena osoba koja je ovlaštena da rješava ili da obavlja pojedine radnje u postupku ako je u prvostepenom postupku učestvovala u vođenju postupka ili u donošenju rješenja, pa je u skladu sa odredbama člana 36. stav 1. i 2., a u vezi sa odredbama člana 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno kao u izreci, tužba uvažena i poništena rješenja tuženog i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak, a ekonomičnosti radi sud nije proveo javnu raspravu.

U ponovnom postupku, prvostepeni organ je dužan postupiti u smislu iznesenih primjedbi s tim da će se prije svega odrediti službenik za informisanje čije ime i podatke će se dostaviti ombudsmanu, ako nisu određeni, ni dostavljeni ombudsmanu), a koji službenik će odlučiti o zahtjevu tužitelja, a o eventualnom prigovoru na rješenje nadležnog službenika odlučit će, shodno članu 14. stav (4) Zakona, rukovodilac organa.

O troškovima postupka ovaj sud nije odlučivao, obzirom da presudom nije meritorno riješena upravna stvar, nego je tužba tužitelja uvažena, poništeno osporeno rješenje tuženog i predmet vraćen tuženom na ponovno rješavanje. Kako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona, shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku. („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15) kojim je uređen parnični postupak, konkretno, odredba člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, kojim je propisano, da kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će da se o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci, pa se u konkretnoj stvari neće odlučivati o troškovima upravnog spora, već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu analognom primjenom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku.

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.

